

«Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων» Κώστας Καρυωτάκης

schooltime.gr: Ποίηση

Περιεχόμενα

Άρθρα

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων	1
Θάνατοι	1
Gala	2
Χαμόγελο	3
Ζωές	3
Νοσταλγία (Καρυωτάκης)	4
Αγάπη	5
Άνοιξη (Καρυωτάκη)	5
Νύχτα (Καρυωτάκης)	6
Μυγδαλιά	7
Θάλασσα	7

Παραπομπές

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες	9
---------------------------------	---

Άδειες Άρθρου

Άδεια	10
-------	----

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

<Κώστας Καρυωτάκης

Προμετωπίδα:

*Τ' αστέρια τρεμουλιάζουνε καθώς
το μάτι ανοιγοκλεί προτού δακρύσει...*

Κ.Γ.Κ.

Ο πόνος του ανθρώπου

- Θάνατοι
- Gala
- Χαμόγελο
- Ζωές
- Νοσταλγία
- Αγάπη

Ο πόνος των πραμάτων

- Άνοιξη
- Νύχτα
- Μυγδαλιά
- Θάλασσα

Θάνατοι

Θάνατοι

Συγγραφέας: Κώστας Καρυωτάκης

Απο τη συλλογή «Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων»

*Είναι άνθρωποι που την κακήν ώρα
την έχουν μέσα τους.*

Χεράκια που κρατώντας τα τριαντάφυλλα
κι απ' τη χαρά ζεστά των φιλημάτων,
χεράκια που κρατώντας τα τριαντάφυλλα
χτυπήσατε τις πόρτες των θανάτων·
ματάκια μου που κάτι το εδιψάσατε
και διψασμένα εμείνατε ποτήρια,
ματάκια μου που κάτι το εδιψάσατε
κι εμείνατε κλεισμένα παραθύρια·
ω, που' χατε πολλά να ειπείτε, στόματα,
κι ο λόγος σας edιάλεξε για τάφο,
ω, που' χατε πολλά να ειπείτε, στόματα,
και τον καημό δεν είπατε που γράφω·
μάτια, χεράκια, στόματα, ιστορήστε μου

τον πόνο κάποιας ώρας, κάποιου τόπου
μάτια, χεράκια, στόματα, ιστορήστε μου
τον Πόνο των Πραγμάτων και του Ανθρώπου.

Gala

Gala

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραγμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

Θα γλεντήσω κι εγώ μια νύχτα.

Μαυροντυμένοι απόψε, φίλοι ωχροί,
ελάτε στο δικό μου περιβόλι,
μ' έναν παλμό το βράδυ το βαρύ
για ναν το ζήσουμ' όλοι.

Τ' αστέρια τρεμουλιάζουνε καθώς
το μάτι ανοιγοκλείνει προτού δακρύσει.

Ο κόσμος τω δεντρώνε ρέβει ορθός.

Κλαίει παρακάτου η βρύση.

Από τα σπίτια που είναι σα βουβά,
κι ας μίλησαν τη γλώσσα του θανάτου,
με φρίκη το φεγγάρι αποτραβά
τ' ασημοδάχτυλά του.

Είναι το βράδυ απόψε θλιβερό
κι εμείς θαν το γλεντήσουμε το βράδυ,
όσοι έχουμε το μάτι μας ογρό
και μέσα μας τον άδη.

Οι μπάγκοι μας προσμένουν. Κι όταν βγει
το πρώτο ρόδο στ' ουρανού την άκρη,
όταν θα σκύψει απάνου μας η αυγή
στο μαύρο μας το δάκρυ
θα καθρεφτίσει τ' απαλό της φως.

Γιομάτοι δέος ορθοί θα σηκωθούμε,
τον πόνο του θα ειπεί κάθε αδερφός
κι όλοι σκυφτοί θ' ακούμε

Κι ως θα σας λέω για κάτι ωραίο κι αβρό
που σκυθρωποί το τριγυρίζουν πόθοι,
τη λέξη τη λυπητερή θα βρω
που ακόμα δεν ειπώθη.

Μαυροντυμένοι απόψε, φίλοι ωχροί,
ελάτε στο δικό μου περιβόλι,
μ' έναν παλμό το βράδυ το βαρύ
για ναν το ζήσουμ' όλοι.

Χαμόγελο

Χαμόγελο

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

*Χωρίς να το μάθει ποτέ, εδάκρυνε,
ίσως γιατί έπρεπε να δακρύσει,
ίσως γιατί οι συφορές έρχονται.*

Απόψε είναι σαν όνειρο το δείλι·
απόψε η λαγκαδιά στα μάγια μένει.
Δεν βρέχει πια. Κι η κόρη αποσταμένη
στο μουσκεμένο ξάπλωσε τριφύλλι.
Σα δυο κεράσια χώρισαν τα χείλη·
κι έτσι βαθιά, γιομάτα ως ανασαίνει,
στο στήθος της ανεβοκατεβαίνει
το πλέον αδρό τριαντάφυλλο τ' Απρίλη
Ξεφεύγουνε απ' το σύννεφον αχτίδες
και κρύβονται στα μάτια της· τη βρέχει
μια λεμονιά με δυο δροσοσταλίδες
που στάθηκαν στο μάγουλο διαμάντια
και που θαρρείς το δάκρυ της πως τρέχει
καθώς χαμογελάει στον ήλιο αγνάντια.

Ζωές

Ζωές

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

Κι έτσι πάνε και σβήνουνε όπως πάνε.

Λέω τις ζωές που δόθηκαν στο φως
αγάπης γαλήνης, κι ενώ κυλούν
σαν ποταμάκια, εντός τους το σφαλούν
αιώνια κι αξεχώριστα, καθώς
μες στα ποτάμια φέγγει ο ουρανός,
καθώς στους ουρανούς ήλιοι κυλούν.
Λέω τις ζωές που δόθηκαν στο φως...
Λέω τις ζωούλες που 'ναι κρεμαστές
απ' τα ρουμπίνια χείλη γυναικός
ως κρέμονται στα εικονοστάσια εμπρός
τα τάματα, οι καρδιές ασημωτές,
κι είναι όμοια ταπεινές, όμοια πιστές
στ' αγαπημένα χείλη γυναικός.
Λέω τις ζωούλες που 'ναι κρεμαστές...
που δεν τις υποψιάζεται κανείς,

έτσι όπως ακολουθάνε σιωπηλές
και σκοτεινές και ξένες και θλιβές
το βήμα, την ιδέα μιας λυγερής
(κι αυτή δεν υποψιάστη), που στη γης
θα γείρουνε, θα σβήσουν σιωπηλές
Που δεν τις υποψιάζεται κανείς...
Που διάβηκαν αμφίβολα, θαμπά
σαν άστρα κάποιας ώρας αυγινής,
από τη σκέψη μιας περαστικής
που, για να τρέχει τόσο χαρωπά,
δεν είδε τις ζωές που σβηούν σιγά
σαν την ψυχή καντήλας αυγινής.
Που διάβηκαν αμφίβολα, θαμπά...

Νοσταλγία (Καρυωτάκης)

Νοσταλγία

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

*Μεσ' από το βάθος των καλών καιρών
οι αγάπες μας πικρά μάς χαιρετάνε.
Δεν αγαπάς και δε θυμάσαι, λες,
κι αν φούσκωσαν τα στήθη κι αν δακρύζεις
που δεν μπορείς να κλάψεις όπως πρώτα,
δεν αγαπάς και δεν θυμάσαι, ας κλαις.
Ξάφνου θα ιδείς δυο μάτια γαλανά
-- πόσος καιρός! -- τα χάιδεψες μια νύχτα·
και σα ν' ακούς εντός σου να σαλεύει
μια συφορά παλιά και να ξυπνά.
Θα στήσουνε μακάβριο το χορό
οι θύμησες στα περασμένα γύρω·
και θ' ανθίσει στο βλέφαρο σαν τότε
και θα πέσει το δάκρυ σου πικρό.
Τα μάτια που κρεμούν -- ήλιοι χλωμοί --
το φως στο χιόνι της καρδιά και λιώνει,
οι αγάπες που σαλεύουν πεθαμένες
οι πρώτοι ξανά που άναψαν καημοί...*

Αγάπη

Αγάπη

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

Κι ήμουν στο σκοτάδι. Κι ήμουν το σκοτάδι.

Και με είδε μια αχτίδα.

Δροσούλα το ιλαρό το πρόσωπό της
κι εγώ ήμουν το κατάξερο ασφοδίλι.
Πώς μ' έσεισε το ξύπνημα μιας νιότης,
πώς εγελάσαν τα πικρά μου χείλη!
Σάμπως τα μάτια της να μου είπαν ότι
δεν είμαι πλέον ο ναυαγός κι ο μόνος,
κι ελύγισα σαν από τρυφερότη,
εγώ που μ' είχε πέτρα κάνει ο πόνος.

Άνοιξη (Καρυωτάκη)

Άνοιξη

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

Έτσι τους βλέπω εγώ τους κήπους.

Στον κήπο απόψε μου μιλεί μια νέα μελαγχολία.
Βυθίζει κάποια μυγδαλιά τον ανθοχαμόγελό της
στον βάλτου το θολό νερό. Και η θύμηση τής νιότης
παλεύει τόσο θλιβερά την άρρωστη ακακία...
Εξύπνησε μια κρύα πνοή μες στη σπασμένη σέρα,
όπου τα ρόδα είναι νεκρά και κάσα η κάθε γάστρα.
Το κυπαρίσσι, ατελείωτο σα βάσανο, προς τ' άστρα
σηκώνει τη μαυρίλα του διψώντας τον αέρα.
Και πάνε, πένθιμη πομπή λες, της δεντροστοιχίας
οι πιπεριές και σέρνονται τα πράσινα μαλλιά τους.
Οι δύο λατάνιες ύψωσαν μες στην απελπισία τους
τα χέρια. Κι είναι ο κήπος μας κήπος μελαγχολίας.

Νύχτα (Καρυωτάκης)

Νύχτα

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

Είναι αξιμέρωτη νύχτα η ζωή.

Στις μεσονύχτιες στράτες περπατάνε
αποσταμένοι οι έρωτες
κι οι γρίλιες των παράθυρων εστάξανε
τον πόνο που κρατάνε
Στις στέγες εκρεμάστη το φεγγάρι
σκυμμένο προς τα δάκρυα του
κι η μυρωμένη λύπη των τριαντάφυλλων
το δρόμο της θα πάρει
Ολόρθο το φανάρι μας σωπαίνει
χλωμό και μυστηριώδικο
κι η πόρτα του σπιτιού μου είναι σα ν' άνοιξε
και λείψανο να βγαίνει.
Σαρκάζει το κρεβάτι τη χαρά τους
κι αυτοί λέν πως έτριξε·
δε λεν πως το κρεβάτι οραματίζεται
μελλοντικούς θανάτους.
Και κλαίνε οι αμανέδες στις ταβέρνες
τη νύχτα την αστρόφεγγη
που θα 'πρεπε η αγάπη ναν την έπινε
και παίζουν οι λατέρνες.
Χυμένες στα ποτήρια καρτερούνε
οι λησμονιές γλυκύτατες·
οι χίμαιρες τώρα θα ειπούν το λόγο τους
και οι άνθρωποι θ' ακούνε
Καθημερινών χαμώνε κοιμητήρι
το πάρκον ανατρίχιασε
την ώρα που νεκρός κάποιος εκίνησε
να πάει στη χλόη να γείρει.

Μυγδαλιά

Μυγδαλιά

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

*Κι ακόμα δεν μπόρεσα να καταλάβω
πώς μπορεί να πεθάνει μια γυναίκα
που αγαπιέται.*

Έχει στον κήπο μου μια μυγδαλιά φυτρώσει
κι είν' έτσι τρυφερή που μόλις ανασαίνει·
μα η κάθε μέρα, η κάθε αυγή τηνε μαραίνει
και τη χαρά του ανθού της δε θα μου δώσει.
Κι αλοίμονό μου! εγώ της έχω αγάπη τόση...
Κάθε πρωί κοντά της πάω και γονατίζω
και με νεράκι και με δάκρυα την ποτίζω
τη μυγδαλιά που 'χει στον κήπο μου φυτρώσει.
Αχ, της ζωούλας της το ψέμα θα τελειώσει·
όσα δεν έχουν πέσει, θα της πέσουν φύλλα
και τα κλαράκια της θε ν' απομείνουν ξύλα.
Την άνοιξη του ανθού της δε θα μου δώσει
Κι όμως εγώ ο φτωχός της είχ' αγάπη τόση...

Θάλασσα

Θάλασσα

Ο Πόνος του Ανθρώπου και των Πραμάτων

Κώστας Καρυωτάκης

*Όμως τα στήθια που τα ταράζει κάποιος
θανάσιμο πάθος δεν θα γαληνέψουν.*

Τα σύννεφα γιγάντικα φαντάζουν κι ασημένια
στο μολυβένιο ουρανό
σαν τα χτυπά του ήλιου το φως· σαν τα χτυπά ο αγέρας
φεύγουνε πίσω απ' το βουνό.

Κι είναι θεριό η θάλασσα. Το παρδαλό της χρώμα
δίνει της - μπλαβό εκεί μακριά,
πιο δώθε ανοιχτοπράσινο κι ακόμα δώθε γκρίζο -
κάποια παράξενη θωριά.

Τα κύματα τα πράσινα, τα γκρίζα και τα μπλαβά,
πέρα, απ' του πέλαου τα φαρδιά,
τα φέρνει ο ρήγας ο βοριάς, μπατοΐζουνε τα βράχια,
μπατοΐζουνε την αμμουδιά.

Τις βάρκες, τις ψαρόβαρκες ο φόβος κυβερνήτης
μες το λιμάνι τις κρατεί·
μα η σκέψη μου όλο σέρνεται στα γαλανά τα πλάτια

μ'ένα χρυσόνειρο δετή.

Σα γλάρος μαυροπτερούγος πετά η ψυχή μου, σμίγει
με την ψυχούλα του νερού
και τήνε πάει ο άνεμος και τήνε πάει το κύμα
κι είναι παιχνίδι του καιρού.

Κι ενώ πονώ τον πόνο σου και πάω προς το βυθό σου
και χάνομαι με τον αφρό,
ύστερα, στο γαλήνεμα, την ηλιακή χαρά σου,
θάλασσα, δε θαν τη χαρώ.

Πηγές άρθρων και Συνεισφέροντες

Ο Πόνος του Ανθρώπου και τον Πραμάτων Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=51658> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Christina Nicolaou, Geraki, Kalogeropoulos, Ntetos, ThomasV, 4 ανώνυμες επεξεργασίες

Θάνατοι Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=49814> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki, 2 ανώνυμες επεξεργασίες

Gala Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35489> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Χαμόγελο Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35491> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Ζωές Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35493> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki, Teukros

Νοσταλγία (Καρυοτάκης) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=51653> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Christina Nicolaou

Αγάπη Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=55785> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki, 3 ανώνυμες επεξεργασίες

Άνοιξη (Καρυοτάκης) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35762> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Νύχτα (Καρυοτάκης) Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=44327> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Μυγδαλιά Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35501> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Θάλασσα Πηγή: <http://el.wikisource.org/w/index.php?oldid=35503> Συνεισφέροντες: AndreasJS, Geraki

Άδεια

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0
[//creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)
